

**SONETY SAMOTÁE: BÁSN
JAROSLAVA
VRCHLICKÉHO, 1880-1885**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649760534

Sonety samotáe: básn Jaroslava Vrchlického, 1880-1885 by Jaroslav Vrchlický

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JAROSLAV VRCHLICKÝ

**SONETY SAMOTÁE: BÁSN
JAROSLAVA
VRCHLICKÉHO, 1880-1885**

SALONNÍ
BIBLIOTÉKA

REDAKTOR

FERDINAND SCHULZ

ČÍSLO XL

SONETY SAMOTÁŘE

V PRAZE

NAKLADATELSTVÍ J. OTTO KNIHTISKÁRNA

1885

SONETY SAMOTÁŘE

BÁSNĚ

JAROSLAVA VRCHLICKÉHO

(1880—1885)

A 91

V PRAZE

NAKLADATELSTVÍ J. OTTO KNIHTISKARNA

1885

PROLOG.

Je v duši kout, kde vždy je trochu vláhy,
byť sebe těžší pouť životem byla,
tam vždycky zpívá nota z mládí milá,
necht trn a hloží roste podle dráhy.

A blažen, jemuž myšlénky a snahy
ta božská vláha manou porosila,
a blažší, kdo v boj, když mu chybí síla,
se rozpomene na ten asyl záhy.

Tam básník najde sebe v světa viru;
co otřelo se o duši mu, všecko
tam spadne jako bčlmo v blahém tichu.

Tam věčných květů dýchá vůni v miru
a zpívá byt i plakal jako děcko,
jež v slzách tvář má, v očích záblesk smichu.

1

SONETY HEROICKÉ

PANÍ MARIE KONOPICKÉ

Hovor dvou andělů.

První :

Zříš zemi dole? V mračnách leží hloubi,
jak slza chví se v jitra zlaté zoři;
co kolem hvězd, ty drahokamy hoří
a perli deštěm řizu boha vroubí.

Bez lesku ona, schladlá matně snoubí
v tu hymnu vesmíru, kde stále tvoří
duch bez konce, šum lesů a jek moří,
dech květů svých a zpěv růžových loubí.

Co bude z ní? Co z člověka? Ten v žití
se plouží po ní v bolestech a pláči,
až s ní se někdy nazpět v slunce zřítí...

Druhý :

On pravdu našel přec. Jsa země stráží
já zřel, že miluje; to k blahu stačí:
ta chvilka naši prázdnotou věčnost zvaží.
